

Ένα παραμύθι αλληιώτικο απ' τ' άλλα...

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν δώδεκα παιδιά - έντεκα κορίτσια κι ένα αγόρι. Το αγαπημένο τους παιχνίδι ήταν το «σχολείο». Κάναν για μαθητές τους τις κούκλες ή τα χειονόπουλά τους και οι ίδιοι γινόταναν οι δάσκαλοι. Και τους μάθαιναν να γράφουν και να διαβάζουν, να λογαριάζουν, να ζωγραφίζουν και να τραγουδούν.

Και τα χρόνια πέρασαν και τα παιδιά αυτά, δηλαδή οι τρεις Μαρίες, οι δυο Κατερίνες, η Ρέα, ο Γιώργος και η Ζωή, η Κωνσταντίνα, η Βάσω και η Ράνια μεγάλωσαν κι απέκτησαν πραγματικούς μαθητές και δίδασαν σ' ένα πραγματικό σχολείο που έφερε το όνομα μιας μεγάλης δασύδρας, της Έλλης Αλεξίου.

Και τους άρεσε πολύ το επάγγελμά τους. Χαιρόντουσαν να μπαίνουν στην τάξη και να διαγράφουν τις τρυφερές καρδούλες και τα μισοτραυδάκια των μικρών τους μαθητών. Και πάντα ψάχναν τρόπους για να γίνονται καλύτεροι. Γιατί μπορεί και μιν να κινώθαν μες στην τάξη σαν μικροί μάγοι που είχαν τι δύναμη - ή εν πάση περιπτώσει τι λαχτάρα - να μεταμορφώσουν τα μαθητούδια τους σε σιμπετόμενους ανθρώπους, απ' την άλλη όμως γνώριζαν ότι για να γίνει κάτι τέτοιο, δεν αρκούσε το κούνημα ενός μαγικού ραβδιού που ούτως ή άλλως δεν υπάρχει. Κι έτσι συνέχισαν να ψάχνουν και να ψάχνονται. Να αναζητούν τρόπους να κάνουν το μαθητιά τους ελκυστικότερο, παραστατικότερο, να είναι οι ίδιοι πιο κοντά στα παιδιά και στις ανάγκες τους. Όσπου βρήκαν την Πρόπη...

Η Πρόπη ήταν ένα κορίτσι με μεγάλα ευφραστικά μάτια που έγινε η δασύδρα των... δασύδρων του παραμυθιού μας. Ήταν ψυχολόγος και δούλευε στο ΣΤΑΘΜΟ. Ή' έναν σταθμό που αφορούσε στο παιδί και στο νέο και σε όποιον βρισκόταν σε κάποια σχέση μαζί του, γονιό ή δάσκαλο. Και το ταξίδι άρχισε. Οι δώδεκα δάσκαλοι γιναν μια ομάδα και συζητούσαν με την Πρόπη τα προβλήματα και τις ανησυχίες τους, μοιρά-

Ζητάν τις χαρές και τις λύπες τους, ανακαλύπτουν τρόπους να γίνουν καλύτεροι ως δάσκαλοι και ως άνθρωποι. Παιζανε με την Πρόπη και τα παιχνίδια αυτά τα μετέφεραν αργότερα στην τάξη τους και ενθουσιάζονταν οι μικροί τους μαθητές. Άρχισαν να βλέπουν τα πράγματα και από μια άλλη οπτική γωνία: αυτή του μαθητή. Για παράδειγμα, νιώσαν και οι ίδιοι σαν «πρωτόνια» στην πρώτη-πρώτη τους συνάντηση με την καινούργια δασκάλα τους, την Πρόπη. Γιναν για λίγο και αυτοί αταίτοι μαθητές, όταν την ώρα που έγραφε η Πρόπη στον πίνακα, αυτοί μιλούσαν μεταξύ τους ή --- έπρωχαν συζητάτα! Όταν πάλι η Πρόπη τους χωρίζε σε ομάδες εργασίας (με τη μέθοδο της «σαλάτας»), χαιρόνταν σαν μικρά παιδιά, αν τύχαινε να βρεθούν στην ίδια ομάδα με κάποιο φίλο τους ή, απ' την άλλη, ένιωθαν μια σχετική αμηχανία, αν έπεφταν σε ομάδα με άτομα που δε γνώριζαν και τόσο καλά.

Κι ο καιρός περνάει και οι δάσκαλοι μας κερδίζουν μικρές, μα σημαντικές νίκες μέρα με τη μέρα, μίνα με το μίνα. Άλλαξαν ως άνθρωποι και ως εκπαιδευτικοί. Το ίδιο και οι μαθητές τους. Η Μ. έγινε λίγο πιο θάρρητη, ο Κ. άρχισε να γίνεται αποδεκτός από τους συμμαθητές του, ο Α. δε δημιουργεί πλέον τόσα προβλήματα μέσα κι έξω απ' την τάξη, ο Ν. άρχισε να μιλάει και να τραγουδάει στα ελληνικά, η Ε. έρχεται πιο δυναμμένη και δεν φοβάει βιβλία και τετράδια. Και το σχολείο αυτό (που τώρα και, μπορώ να σας το πω - είναι το σχολείο μας) άρχισε να γίνεται πιο όμορφο. Κι αυτό που το ομορφύνει, δωρο, είναι η δετική ενέργεια και η ανακωστήκη αύρα που κουβαλάμε μαζί μας - μετά τις συναντήσεις μας με την Πρόπη και δε βλέπουμε την ώρα να εφαρμόσουμε αυτά που μάθαμε στους μικρούς μας μαθητές.

Κι επειδή κάποιος εδώ τελειώνει το παραμύθι μας και ως συνήθως τα παραμύθια έχουν καλό τέλος, θα 'θελα να κλείσουμε με τη φωνή του Παύλου Σιδερόπουλου - ανηψιώτης Έμης Αλεξίου - να τραγουδάει

σε στίχους του Λευτέρη Παπαδόπουλου και μουσική του Μίμη Θεοδοσιά-
κη την τελευταία στροφή από το "Κάποτε θα 'ρθουν να σου πουν":

--- Και όταν θα 'ρθουν οι καιροί
που θα 'χει σβήσει το κερι
στην καταγίδα,
υπερασπίσου το παιδί,
γιατί, αν χυτώσει το παιδί,
υπάρχει ελπίδα.

Ράνια Αρών

μουσικός 17^{ος} Διμ. Γχ. Καλλιθέας

"ΕΛΛΗΝ ΑΛΕΞΙΟΥ"